

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. София, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Дацов

Членове: Димитър Фикийн
Светла Букова

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
в присъствието на прокурора Ю. Ст. Л.
като разгледа докладваното от Пламен Дацов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20221000601324 по описа за 2022 година

С Присъда от 09.11.2022 г., СпНС, 37 с-в(закрит)/СГС-НО, 37 състав по н.о.х.д. №2734/19 г.
е признал подсъдимия В. С. Н. за невиновен в извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр.2,
т.2 вр. ал.2 НК.

Срещу присъдата е постъпил въззивен протест в срок с предложение за отмяна на
оправдателната присъда, тъй като по делото са събрани доказателства установяващи
извършено престъпление. Доказателства подкрепящи тази теза на прокуратурата са
показанията на свидетелите Б., Н., А. и Е..

В хода на съдебните прения пред САС адв.С. моли да се отхвърли протеста и да се
потвърди оправдателната присъда като сочи, че съдът детайлно е описал защо постановява
оправдателна присъда.

Представителят на САП предлага да се уважи протестът и да се отмени атакуваната
присъда като на възраженията настоящият състав ще отговори на по-късен етап в
настоящите мотиви.

По отношение на подсъдимия делото се води по реда на чл.269, ал.3, т.4, б. "а" НПК.

*САС, след като се запозна с материалите по делото, становищата и възраженията
на страните, достигна до следните фактически и правни изводи:*

По отношение на приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка следва
да се обърне внимание на същия, че е недопустимо в мотивите да се представя фактическата
обстановка, която се представя в пледоариите от представителя на Специализираната

прокуратура, а не тази, която се приема от състава, разглеждал въпросното дело както е сторено от състава разглеждащ делото на стр.2 от мотивите – „В пледоариите си „по същество“, представителят на Специализирана прокуратура твърди, че е установена следната фактическа обстановка...“, след което от фактическа страна се преповтаря онова, което се споделя от представителя на прокуратурата. По същата логика може да се приеме и фактическата обстановка на някоя от другите страни в процеса още повече, че след като съдът е решил, че обвинението не е доказано и следва да се постанови оправдателна присъда няма как да се приеме фактическата обстановка на обвинението, което в своите пледоарии предлага на съда да се постанови осъдителна присъда. Разбира се, може да се разсъждава, дали това представлява процесуално нарушение, но в случая коментарът се явява безпредметен, тъй като същото не следва да бъде основание за отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане поради факта, че е налице оправдателна присъда, което от своя страна представлява най-голямата гаранция обезпечаваша правата на подсъдимия със своеобразен саниращ ефект на съществуващия проблем в наказателното производство. Различен би бил случаят, ако настоящият състав не беше се съгласил с крайния резултат – оправдаване на подсъдимия, като констатираше, че съществуват доказателства, които биха могли да доведат до друг – различен от процесния резултат. Тогава допуснатите процесуални нарушения, свързани с мотивите на решаващата инстанция щяха да са съществени и можеха да станат причина за отмяна и връщане на делото за ново разглеждане.

С оглед на вече отбелязаното, настоящият състав на САС във връзка със събраните доказателства, приема следната фактическа обстановка:

По делото са налице данни от косвени източници, които съдът ще изследва на по-късен етап, че В. Д. К. и В. С. Н. се познавали.

През месец декември 2015 година св.К. Б. имал магазин за авточасти в гр.***, ж.к.“****“, ул.“****“ № ***. На неустановена дата при него влязло неизвестно по делото лице, което говорило добре български, но с предполагаем руски акцент. Същото това лице предложило на Б. да оставят телефоните си в магазина и да излязат навън. Непознатият казал, че го праща „В.“, който му е разяснил, че с Б. се познават отдавна, поради което последният следва да му има доверие. В допълнение казал на Б., че „В.“ го праща с поръчка да бъде извършено убийство на *** и *** Д. П. за сумата от 100 000 лева като обектът бил лесна мишена, тъй като се движел без охрана. На това предложение Б. отговорил, че това е смешна сума. Непознатото лице в края на срещата казало, че ще се обади на по-късен момент, но това не било сторено.

Така описаната фактическа обстановка се подкрепя по делото основно от показанията на св.К. Б. – разпитван многократно в досъдебното производство и пред първоинстанционния съд. Прави впечатление едно обстоятелство, което няма как да не бъде отбелязано като подход по това дело проявен от органите на досъдебното производство – тогава ГД НП и Специализирана прокуратура. Принципно в съдебната практика, а и в теорията се допуска възможността да се приеме, че може да бъде изградено обвинение върху самостоятелно гласно доказателствено средство, но същото следва да е толкова конкретно, ясно, последователно, безпротиворечиво и непоколебимо, че това да не създава съмнение и объркване. В допълнение това гласно доказателствено средство следва да е подкрепено и от съответните косвени доказателства, които в още по-голяма степен да препотвърдят застъпеното от разпитания свидетел, но и да го надградят като по този начин станат

гаранция за преодоляване на каквато ѝ да е колебливост или предположение за авторство и вина.

Какво се наблюдава в случая?

По делото, както вече бе отбелязано, е разпитван основният свидетел Б. многократно по неясни за съда причини, тъй като в по-голямата си част съдържанието на сведенията дадени от него са ирелевантни. В този смисъл буди недоумение защо е било нужно да се преповтарят показанията на Б., които общо взето не представят във всеки следващ свой етап каквито ѝ да са нови факти по съществото на делото. Този свидетел през цялото своето процесуално участие по настоящото дело разказва за себе си онова, което е осъществявал в миналия си живот – телесни увреждания, наркоразпространение, пренос на оръжия, опит за убийства или реализирани такива и прочие, като това по-скоро може да се възприеме за подробна справка за дейността му до този момент, така както той я вижда и възприема отколкото за факти и обстоятелства релевантни по процесния случай. С оглед на това възниква резонният въпрос – какво общо има неговата минала престъпна дейност с процесния случай? Очевидно в случая е ясно, че връзката е никаква. Тоест, тези дадени от него сведения по никакъв начин не могат да бъдат ползвани от съда при обосноваването и анализа по настоящото дело или съвсем повърхностно.

От друга страна, прави впечатление, че при съпоставката на всички показания на Б. се установяват и противоречия свързани с предлаганата сума за убийството на П. и това, което той е поискал като възнаграждение, посочено от него мотив за отказ като се стига и до мотивировката дадена от свидетеля пред първата инстанция, че не можело да се убива политик, докато в досъдебната фаза е казал, че не може да се приеме такова убийства за толкова дребна сума, тъй като за сравнение поръчката на А. П. е струвала 200 000 лева. Съществува и още едно противоречие свързано с това кой е поръчителят. Тук Б. представя няколко имена като мнението му за някои от тях отново търпи в процеса развитие. Налице са и противоречия по отношение на лицето, което е пристигнало в магазина – от начало е било неизвестно, после се правят предположения кое е то и прочие. Всичко това води до колебливост на посочените показания, до липсата на последователност, яснота, конкретика и категоричност, за да могат същите да бъдат използвани като доказателство, установяващо наличието на авторство.

Що се отнася до онази част от показанията, които имат отношение към повдигнатото обвинение то единственото, което се установява от тях е това, че в магазина на Б. в ж.к.***, гр.*** е дошло неизвестно лице, изпратено от т.нар.“В.“, което му предложило 100 000 лева за убийството на П., а Б. е отказал да изпълни поръчката, тъй като (по една от няколко версии представени от него) сумата била прекалено малка за това, а по друга версия – не можело да се убиват ***.

Следва да се има предвид и още едно обстоятелство, че горните показания не са подкрепени с каквито и да са други доказателства.

На следващо място трябва да се отбележи, че по делото са разпитани полицейските служители - А. И. А. и М. М. Н., които преразказват свои беседи - А. с В. К. – „В.“, а не както сочи първият съд с К.Б., който(К.) му обяснил, че с Н. и Л. са били в приятелски отношения и, че А. и Н. са имали повод да разследват тези лица във връзка с опита за убийство на А. П.. Св.Н. споменава отново във връзка със своите беседи с тези лица и по-конкретно за Д. П. какво му е било предадено от събеседващите с него - за организацията на убийството по отношение на П..

По отношение на показанията на св.К. Е. и при тях не се установяват факти и обстоятелства по съществото на делото, а единствено описание на минали събития от живота на св.Б..

По делото е налице и протокол за разпознаване от 30.03.2016г., където Б. разпознава В. Д. К. по прякор „В.“, което също не допринася за изясняване на обективната истина, тъй като в множеството си показания Б. многократно заявява, че лично познава т.нар. „В.“.

По отношение на справката депозирана в т.4 от мобилни оператори и при нея не се установява нищо съществено освен, че в посочения период отбелязаните номера са били притежание и са регистрирани на различни ф.л. и ю.л., подробно описани и статистика за проведени разговори и телефонни номера, повтарящи се в повече от една клетка или дати. Последното няма никакво отношение към съществото на делото, т.е. разкриване на конкретни обстоятелства свързани с участието в процесната организирана престъпна група(ОПГ) създадена с цел извършване на престъпления по чл.115 НК. В тази връзка е разпитана св.Д. К., която сочи, че една от СИМ картите е нейна и не я е предоставяла в процесния период на никой друг. Дал е обяснение и В.К., който заявява, че не знае за какво става дума и никога не е участвал в приготвяне за убийство на Д.П.. Соци и, че не е споменавал пред полицейските служители – свидетели по делото Н. и А. за случая с П.. По делото са налице и още две разпознавания на К., които също не дават каквато й да е по-значима информация за повдигнатото обвинение, освен, че разпознаващите познават това лице.

По отношение на показанията на А. и Н. следва да се допълни, че от една страна, ВКС има трайна практика според, която не се допуска във всички случаи приобщаването на подобни показания представляващи преразказ на беседа пред полицейски органи.

От друга страна, дори и хипотетично да се приеме, че може да се кредитират тези показания, те не дават каквато й да е конкретна информация, която може да стане основа за установяване на авторството на деянието.

Като извод от всичко изложено, може да се заключи, че от събраните по делото доказателства, извън вече посочения св.Б. и то твърде ограничено, останалото представлява многократно приложени протоколи за разпити и преразпити на св.Б. пред органите на досъдебното производство и съда, както и справки, постановления, свидетелства за съдимост, екстрадиционни преписки и материали, свързани с движението на делото в тази фаза на наказателното производство и, които не представляват доказателства, установяващи обективната истина по повдигнатото обвинение. Тоест, всички останали доказателства по делото, извън вече посоченото и анализираното – показанията на св.Б., нямат нито пряко, нито косвено отношение към повдигнатото обвинение.

Прави впечатление и още нещо, че повдигайки обвинение по отношение на подсъдимите включително и подс.Н. е отбелязано в обвинителния акт, че става въпрос за извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр.2 от НК, където законодателят е имал предвид извършване на съответното престъпление с „користна цел“, докато в диспозитива никъде не се конкретизира в какво точно се състои същата. Единствено чрез съответния анализ от обстоятелствената част на обв.акт може да се изведе изводът, че евентуално користната цел се състои в това, че те са решили да извършват убийството на Д.П. за сумата от 100 000 лева, която теза също е много неясна като фактология, тъй като от материалите по делото тя се променя и по-конкретно от гласните доказателствени средства, които вече бяха коментирани. В допълнение не става ясно тази описана сума, която е щяло да бъде

предадена на трето лице, извън ОПГ, как може да представлява някакво облагодетелстване за лицата на престъпното сдружение, тъй като реално те дават определена парична сума за друго лице - извършителя, а обосновавайки съдържанието на користната цел е необходимо да се конкретизира самите лица от престъпната група как биха се облагодетелствали от извършването на въпросните престъпления още повече, че в случая става въпрос за описание на едно престъпление в обстоятелствената част, а не множество такива, които както е известно трябва да са поне две. Тоест, за да съществува користната цел е необходимо ОПГ да преследва някаква облага и да се опише каква е тя и от какво произхожда. Действително при този вид престъпна дейност, за да е налице съставомерност не е нужно вторичното престъпление – целта на престъпната група, да бъде осъществено или да е започнало да се осъществява (каквато е й константната съдебна практика на ВКС), но все пак е нужно обвинението да представи някаква конкретика за користната цел и за всичко останало от изпълнителното деяние, тъй като освен всичко останало става въпрос и за квалифициран случай на общия такъв.

В процесния случай се констатира, че по някое време през 2014 година групата се е събрала и образувала с посочени участници с цел извършване на престъпления, като се предполага, че користната цел е получаване на възнаграждение за това. Начинът, по който е изграден обвинителният акт има по-скоро структура на една описана история, която не е подплатена с каквито да са доказателства. Всичко е изградено в рамките на предположенията и в своеобразен публицистичен стил без каквато й да е конкретика и обоснованост. Факт е, че съдебната практика е приела, че вторичното престъпление не е нужно да бъде детайлно конкретизирано, но въпреки това следва да има някаква базисна определеност, която в случая липсва за това какви са доказателствата свързани с участието на лицата в престъпната организация, за това по какъв начин се установява, че тримата са имали визия за общата цел, за която се е образувала групата, а именно да извършват престъпления по чл.115 НК.

В случая липсват доказателствата за субективната страна, което е особено характерно за този вид престъпна дейност и, за което ВКС не еднократно в своите решения коментира, че интелектуалният момент в случая обхваща представите на всеки един от участниците за елементите на ОПГ, дефинирани в чл.93, т.20 НК. Разбира се за този вид престъпна дейност не е необходимо да се обхваща цялата конкретика, тъй като всяко едно от лица е възможно да не знае за точния брой на участниците, имената им, задачите и дейността на всеки от тях, но преди всичко и най-вече трябва да се установи, че всеки от дейците знае за поне още двама и преди всичко за целта, за която е сформирана групата. В тази връзка е и чл.2, б.„а“ от РР 2008/841 на Съвета относно борбата с организираната престъпност, където е записано по отношение на този елемент от съставомерността, че лицето следва „преднамерено да съзнава целта и общата дейност или намеренията да се вършат престъпления“. В допълнение липсват и доказателства за това, че всеки от участниците, включително и подс.Н. да е постигнал съгласие за това включване в групата и да са имали обща воля, което ВКС в последните си решения го определя като обективен критерий, а не субективен елемент от дейността.

В още по-голяма степен в процесния случай липсват каквито й да са данни за умисъла по отношение на вторичните престъпления, който, разбира се, възниква отделно по време или след реализирането на умисъла за ОПГ.

За пълнота следва да се отбележи, че на настоящия състав направи впечатление и още

нещо, че се прави още една грешка като се ползва понятието „общ умисъл“ за участниците. В случая това е неправилно поради обстоятелството, че при чл.321, ал.2 НК не става дума за съучастници, а за участници в ОПГ.

На следващо място както в обвинителния акт, така и в мотивите на съда се наблюдават терминологични проблеми, свързани с използвани понятия от НК, които или не се разбират или се бъркат при внасянето на обвинението и впоследствие при изписването на мотивите, за които съдът ще вземе становище от правна страна.

С оглед на всичко изложено правилно и законосъобразно първата инстанция е достигнала от правна страна до извода за постановяване на оправдателна присъда по отношение на подс.В. С. Н..

В самото начало следва да се направят следните уточнения:

На първо място в частта от правна страна първият съд е пресъздал известна теория и практика, но част от същата няма отношение към процесния случай. По същия начин стоят нещата и с анализа, който съдът прави на чл.321, ал.1 НК, без такова обвинение да е налице. Нещо повече, решаващата инстанция е коментирала, че по отношение на подсъдимия Н. е повдигнато обвинение по чл.321, ал.1 НК (9 стр. първи абзац от мотивите) без да обърне внимание, че инкриминираното такова е по чл.321, ал.3 вр. ал.2 НК.

На следващо място, много пространно първият съд обсъжда в тази част от мотивите си т.нар. *количествен критерий*, а именно, че за да има ОПГ следва лицата да са поне трима, без за това да е налице спор от страните и още повече, че същото е базисно ясно с оглед нормата на чл.93, т.20 НК. Действително, правилно е цитирана практика за този количествен критерий, но не става ясно какво точно иска да обоснове с тази теория и практика съдът, тъй като в случая се разглежда конкретен случай, а не се прави теоретична разработка на съставите, свързани с ОПГ и определението, визирано в чл.93, т.20 НК. Ако причината е, както евентуално се предполага, че е имал предвид първият съд с оглед посоченото от него в мотивите му, че ако липсват доказателства за единия от тях е невъзможно да има ОПГ (последен абзац на стр.8), то и това е безпредметно, тъй като е безспорно ясно, че след като законодателят предвижда такъв минимум от 3-ма човека, няма как при двама да е налице ОПГ, още повече, че ако това е едно от основанията за оправдателна присъда, е било нужно първият съд подробно да обоснове защо и по отношение на кое лице това е обосновано да се приеме и, ако остават две лица налице ли са други основания, за да се приеме, че може да се преквалифицира деянието при същата фактическа обстановка свързана с друг вид задружна престъпна дейност. Освен това съдът е отбелязал, че подс.Н. следвало да бъде оправдан и по ал.1 и по ал.2 на чл.321 НК като отново не е обърнал внимание на това, че обвинение по ал.1 за този подсъдим липсва.

В мотивите си съдът отново продължава с количествения критерий, като цитира практика свързана с това, дали е необходимо всички лица да се познават в ОПГ. Безспорно е ясно с оглед константната съдебна практика, че не е нужно да има такова познанство, както и правилно е отбелязала първата инстанция, но вместо да се съсредоточи върху това да посочи каква е точната причина за оправдаване на подс.Н., съдът е продължил да изследва теорията и практика и да запознава страните чрез мотивите си за това какво е ОПГ, какви са неговите елементи и какво казва съдебната практика за това.

На следващо място, съдът прави и терминологични грешки, които нямат опора в

закона. Същият си позволява през цялото време, с изключение на втория абзац на стр.10, което е пренасяне на известна теория в мотивите, макар и да не са отбелязани необходимите за това цитати, каквато е нормалната практика за това, че подс.Н. не е „членувал“ в ОПГ, като членството е поставено в кавички, което предполага, че първият съд е приел, че цитира чл.321, ал.2 НК, въпреки, че на няколко места в мотивите си отбелязва и ал.1 от същата норма по отношение на подс.Н., която има отношение към други изпълнителни деяния като образуване и ръководене на ОПГ. Принципно правилно първият съд е посочил, че за участието, както той го нарича *членуване*, се изисква активно поведение от дееца или целенасочена дейност по участие в групата и създаване на устойчиви връзки с нея, но освен теоретичните концепции не се прави анализ по процесния случай именно свързан с това участие на Н. и какво се установява по делото за това.

В случая настоящият състав набляга на този терминологичен проблем, тъй като същият е съществен и има връзка с изпълнителното деяние. Ненапразно законодателят е използвал понятието „*участва*“, а не *членува* както е било първоначално записано в редакцията на НК преди транспонирането на Конвенцията на ООН за транснационалната организирана престъпност и както е между другото в няколко основни международни нормативни актове, свързани с организираната и транснационалната престъпност, които вече са част и от българското законодателство. За разлика от други страни в ЕС, българският законодател използва понятието „*участва*“ и това има своето значение, тъй като при членството съществува своеобразно пасивно поведение на дееца – член в престъпната организация като за същия не се изисква каквато й да е активна дейност, за да се инкриминира поведението му. Това е било използвано като термин с превантивен ефект в други законодателства, за да се покаже, че обществената опасност на такъв вид престъпни организации е толкова висока, че самото присъствие-пасивно членство в същите е достатъчно условие, за да се носи наказателна отговорност. В българското законодателство и по-конкретно в чл.321, ал.2 НК този подход е различен, тъй като не само теорията, а и практиката са се произнесли, че за да се установи наличието на *участие* в ОПГ следва да се докаже, че деецът осъществява активни действия и то целенасочени по участието му в групата и създаването на устойчиви връзки с нея и другите участници вътре в самата престъпна структура. Прави впечатление, че там където е преповторил теорията и практиката свързана с това изпълнително деяние, първият съд правилно е използвал законодателното понятие „*участва*“, докато в останалите случаи, където прави собствен анализ, използва незаконодателното такова *членува*, което дори анализирайки го, го поставя в кавички. Всичко това дава основание на настоящия състав да прецени, че в случая не се прави разлика между тези две понятия и за това бе нужно малко по-детайлен анализ за този проблем.

На следващо място, съдът обръква още няколко важни обстоятелства на стр.10 последен абзац от мотивите, тъй като от една страна говори, че нямало достатъчно улики, които да водят до извод, който е единствено възможния, а веднага след това се коментира, че присъдата не може да почива на предположения като преди това, дори се разсъждава, макар и да не го е посочил изрично, но се извлича от текста този смисъл, че е налице несъставомерност. Тоест, не става ясно за какво точно съдът е оправдал подс.Н. за това, че има доказателства, които съдът ги приема съвкупно като улики, но същите не водят до категоричен извод за осъждане, за това, че има доказателства, но те не са достатъчни или за това, че постановява оправдателна присъда, защото осъдителна такава не може да почива на предположения или заради някаква несъставомерност, която се предполага, че е свързана с

текстовете по чл.321, ал.3 вр. с ал.2, а не по ал.1 НК, за което няма обвинение за подс.Н., както вече на няколко пъти този състав на САС отбеляза.

С оглед преобладаващо теоретично направения анализ от правна страна, настоящият състав все пак прие, че първият съд е имал предвид, че не е налице осъществено престъпление от обективна страна поради липса на доказателства установяващи, че подс.Н. е част от ОПГ, сформирана с цел извършване на престъпления по чл.115 НК.

Тук е мястото да се отбележи и още един проблем в мотивите, а именно че първият съд в края на същите е акцентирал, че основното, за което е постановена оправдателна присъда е това, че обвинението е за убийството на един човек, а за да има ОПГ следва престъпленията да са поне две. Принципно едно такова схващане е правилно, тъй като законодателят под извършване на престъпления има предвид поне две (въпреки наличието на сериозна теория, която сочи, че под престъпления се разбира различни видове престъпления, а не количествен критерий за поне две, но с оглед вече утвърдилата се съдебна практика на ВКС е безпредметно да се навлиза в дълбочината на този проблем, който си остава засега само теоретичен). И тук първият съд греши, тъй като в мотивите, а и в диспозитива прокуратурата сочи, че групата се е образувала, за да извършва престъпления с користна цел по чл.115 НК и уточнява за едно от тях, за което според нея са налице данни, а в действителност наличието единствено на предложение за поръчката за убийството на *** и *** Д.П. срещу сумата от 100 000 лева. Разбира се един такъв подход, както вече бе отбелязано, в случая донякъде е допустим с оглед съдебната практика, а именно, че не е нужна детайлна конкретизация, свързана с това срещу кого са убийствата, през кое време, как и по какъв начин са осъществени, но както вече бе подчертано следва да има някаква поне базисна конкретика свързана с целта на групата, което в обвинителния акт не се забелязва, още повече, че в случая е налице квалификация по чл.321, ал.3 вр. ал.2 НК, а не единствено по ал.2 от същия закон, където основното, върху което следва да се акцентира като доказателствен критерий е участието на лицата в ОПГ. От друга страна е факт, че има известно объркване, защото се оставя с впечатлението, че убийствата са единствено свързани с това на лицето Д.П.. Но с оглед все пак на отбелязаното в обстоятелствената част, същата група се е сформирала за убийства, а и това е препотвърдено в диспозитива, не може на това основание да се приеме, че е налице несъставомерност и да се постановява оправдателна присъда на тази основа.

По-скоро в случая е важно да се отбележи, че по делото не са събрани каквито й да е доказателства не само, че групата е сформирана за извършване на множество убийства с користна цел, но и, че липсват каквито й да е доказателства (това съдът го коментира единствено за пълнота), че е организирано и започнало осъществяването на убийството дори и на едно конкретно лице - Д.П., въпреки, че последното излиза извън обхвата на съставомерността на ОПГ, защото за това не е нужно да се установява осъществяване на вторичното престъпление. Единственото, което е налице са показанията на анализиращия свидетел Б., който казва, че познава един от групата, като предполага, че е К., тъй като при него е дошло друго лице използвайки псевдоним „В.“. Липсват и доказателства, като това съдът представя отново само за пълнота, че след като той е отказал предложението е продължила подготовката и извършването на това престъпление, но с оглед на това, че както вече бе отбелязано за съставомерността не е нужно при повдигнато обвинение по ал.2 да е налице реализация и започване на подготовка за извършване на вторичното престъпление, то по делото дори и да беше доказано осъществяването на това престъпление срещу конкретното лице, отново нямаше да е налице съставомерност, тъй като става въпрос

за едно убийство, а не поне за две и установяване на доказаност по отношение на целта на групата, в която са участниците.

На следващо място основното, за което е налице оправдателна присъда е това, че по делото не се събраха каквито и е са доказателства за това, че подс.Н. е участвал в такава група за извършване на престъпления - убийства. Както вече бе многократно отбелязано, доказателството по делото е едно – показанията на св.Б. като същите са прекалено повърхностни, неконкретни, противоречиви в процеса на даването им от досъдебното производство до пред първата инстанция и не са доказателство за каквато й да е обосновка и конкретика за участието на подс.Н. в процесната престъпна група. Свидетелят единствено използва свои предположения при даването на информация и представя минали събития, които са ирелевантни за настоящия процес, което само по себе си не дава основа да се коментира дори и, че е налице предположение или каквато й да е индиция за реализиране на наказателна отговорност, което разбира се е и невъзможно на основание чл.303, ал.1 НПК.

По отношение на коментара на първия съд за чл.321, ал.6 НК, настоящият състав няма какво да добави още повече, че при последния текст става въпрос за „имотна облага“, докато в повдигнатото обвинение се има предвид „користна цел“, което е по-широкото понятие. Факт е, че сговарянето по този текст се е ползвало в практиката за случаи, където има обща воля, т.е. това е нещо повече от съучастие. В допълнение същото се явява резултатно, защото трябва да има постигнато съгласие, което е за предмета на дейност, което отново в случая не е налице. Именно поради тази причина няма как да се коментира евентуална преквалификация. Не е за пренебрегване и още нещо, че имотната облага е дадена като кумулативен елемент с другите елементи от състава – сговора с едно или повече лица за извършване на престъпления, наказуеми с повече от три години „лишаване от свобода“. Извън това, теоретичната постановка по отношение на състава на това престъпление представена от съда е правилна и няма какво да се добави, но както вече бе отбелязано това е без значение за процесния случай.

По отношение на възраженията на прокуратурата следва да се отчете, че същите единственото на което се акцентира е, че от показанията на свидетелите Б., Н. и А. се установявала връзката на подсъдимия Н. с процесната ОПГ и участниците в нея. Както вече настоящият състав посочи от показанията на тези трима свидетели не се установява нищо съществено имащо отношение към процесния случай, освен отношения, които евентуално са съществували в минал период и предположения за наличието на някаква взаимовръзка между тях към процесния момент без каквато й да е конкретизация. В допълнение показанията на последните двама свидетели в частта относно преразказана беседа осъществена с други лица, няма как да бъдат кредитирани, но дори и хипотетично да се приобщат тези гласни доказателствени средства към материалите по делото, същите отново не установяват нищо конкретно по настоящото обвинение. В този смисъл възраженията в протеста на прокуратурата, подкрепени и от САП в хода на съдебните прения, са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Що се отнася до посоченото от защитника на подсъдимия и самият подсъдим в хода на съдебните прения, че същите считат, че присъдата е правилна и законосъобразно, то с оглед обстоятелството, че настоящият състав потвърди същата е безпредметен друг коментар от вече отбелязаното в настоящите мотиви от фактическа и правна страна.

С оглед на гореизложеното, VIII състав на САС прецени, че следва да потвърди първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

*Мотивиран от така изложеното и на основание чл.338 вр. чл.334, т.6 от НПК,
VIII състав на САС - НО,*

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда от 09.11.2022 година на Специализиран наказателен съд(закрит)/Софийски градски съд, Наказателно отделение – 37 състав по н.о.х.д. №2734/2019 година.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено и обявено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____